

Any Josep Guinovart: un any que s'acaba, un projecte que comença

Efemèride liderada per la Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt, sorgida gràcies a l'estreta col·laboració, coordinació i complicitat de tot un conjunt d'institucions, centres i entitats que han sumat més d'un centenar d'activitats, exposicions i commemoracions.

Punt de partida. Com digué Àlex Susanna durant el comiat del que ha estat l'Any Guinovart, aquest és un any de celebracions que s'acaba; però, lluny de ser el punt final, ha d'esdevenir el punt de partida per a una major coneixença i divulgació de l'obra i del personatge. Així, és un any que s'acaba però que promet molt per endavant. Al llarg de l'any hem pogut veure com –en paraules d'Àlex Susanna– Josep Guinovart (1927-2007) fou un artista que es “reinventà constantment –realista, expressionista, magicista, matèric, informalista, abstracte: cap d'aquestes etiquetes no l'abasta en tota la seva complexitat– i concep la seva obra com un procés de recerca inacabable pel que fa a l'ús de tècniques, suports i materials”. Guinovart parteix de la realitat per tornar-hi: “No hi ha res del que jo hagi tocat

que no estigui condicionat per una vivència. Darrere de qualsevol cosa hi ha una realitat que jo he vist i he viscut.” Experimentador inesgotable, la seva major por segurament fou la d'arribar a repetir-se. Interessos i preocupacions es reformulen constantment: la natura i el paisatge d'Agramunt, l'ús d'una paleta cromàtica particular, on destaquen els ocres de la terra, el blau del Mediterrani o els blancs trencats i els negres cendra; la presència d'elements simbòlics que conformen el seu vocabulari personal; la incorporació d'objectes quotidians o les referències musicals i literàries i el compromís polític.

La gran retrospectiva. L'Any Guinovart s'ha clos amb una gran exposició antològica que ocupà totes les sales de L'Espai Volart de la Fundació Vila Casas; més d'un centenar d'obres que han aportat noves mirades i lectures, i que han permès endinsar-se plenament en l'obra de l'artista. Comissariada per Lluïa Homs, és una mostra coral que ha recollit nou mirades intergeneracionals sobre l'obra de Guinovart: José Corredor-Matheos, Daniel Giralt-Miracle, Glòria Bosch, Teresa

Grandas, Manuel Guerrero, Àlex Mitrani, Maria Palau, Martí Manen i Pau Minguet.

365 dies d'exposicions. Ha estat un any de moltes exposicions que han anat descobrint diferents facetes d'en Guino. A l'Institut Francès vam poder veure el Guinovart parisií. El viatge a terres franceses realitzat el 1953 suposà un punt d'inflexió que el feu abandonar a poc a poc el llenguatge més clàssic per començar a crear un abecedari propi. La sensualitat i l'erotisme foren els protagonistes de la mostra al Centre Cultural de Terrassa, un recorregut cronològic que s'inicia a finals de la dècada dels quaranta. El Museu d'Art de Girona va ser el marc d'una exposició on es pogueren veure aquells artistes sense els quals no es podria entendre la seva obra. A l'Hospitalet de Llobregat es reformulà, deu anys després, l'última exposició que Guinovart inaugurà, *Cartells d'un temps*, on quedà clar el compromís cívic del seu univers cartellístic. Com palesà la mostra que es pogué visitar al Museu de la Música de Barcelona, una de les passions de Josep Guinovart era la música. El seu vessant més escultòric es pogué veure a la Fundació Fran Daurel. L'obra relacionada amb la gastronomia es presentà a la Fundació Perramon de Ventalló; les arrels tarragonines i mediterrànies les descobrí el Museu d'Art Modern de Tarragona; l'Institut del Teatre dedicà una mostra a les seves escenografies, i l'obra gràfica s'exposà al Museu de la Pell d'Igualada.

Homenatges i commemoracions. L'Any Guinovart ha vingut a través d'homenatges i commemoracions de museus i institucions. L'Ajuntament de Barcelona posà el seu nom a la sala de reunions on hi ha una gran peça de l'artista. La Institució de les Lletres Catalanes proposà un cicle de conferències de sis autors a l'entorn de la seva obra. El MNAC ha adquirit una peça de l'autor, ara en exposició permanent a la sala dedicada als artistes catalans de la dècada dels cinquanta. Castelldefels, vila on va residir i treballar, en presentà una escultura. També s'han dut a terme taules rodones i ha estat el protagonista dels treballs dels alumnes de les escoles d'art Eina, Massana i Llotja. **Gisela Chillida**